

Arrest

nr. 237 644 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 27 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Sanaa, op 04/01/1994. U heeft de Jemenitische nationaliteit, bent van Arabische origine, moslim en ongehuwd. U woonde tot 2008 in Sanaa en studeerde er twee jaar economie aan de universiteit. U was lid van de partij Al-Mo'tamar en nam regelmatig deel aan demonstraties. In Jemen kende u problemen met Huthi-milities. In 2008 verhuisde u naar Saoedi-Arabië. U vestigde zich in Mekka en werkte er in de bedrijfssector. Op 24/05/2018 verliet u Saoedi-Arabië omdat u vernomen had dat uw verblijfsvergunning niet zou worden verlengd. U vreesde naar Jemen te worden teruggestuurd. U reisde met u eigen paspoort per vliegtuig van Saoedi-Arabië naar Turkije. Vanuit Turkije probeerde u per boot illegaal Griekenland te bereiken. Uw broer A.-W. H. S. A.

(O.V. ...; CG ...) vergezelde u tijdens uw reis naar Griekenland. Op 20/06/2018 kwam u aan op het eiland Kos. Bij uw aankomst op Kos werd u op het strand door de politie tegen de grond geduwd, geboeid en daarna meegenomen naar het politiekantoor. Op het politiekantoor werd u gefouilleerd. Enkele uren na uw aanhouding mocht u beschikken en werd u naar het vluchtelingenkamp Beli gebracht. Op 17/07/2018 diende in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in. In oktober 2018 werd u internationale bescherming verleend. Vanaf september 2018 verbleef u met uw broer H. en enkele andere mensen in een caravan in het kamp. In jullie caravan verbleef een zekere A. A., een drugsdealer die in jullie caravan regelmatig klanten ontving. Omdat u en uw broer schrik hadden hierdoor problemen te krijgen met de Griekse politie, vroeg uw broer H. aan een zekere A. B., die op het punt stond om naar Athene te worden overgeplaatst, om A. A. aan te geven bij de politie. Eind november 2018 viel de politie jullie caravan binnen. A. A. kon door de politie worden ingerekend en werd later door de Griekse overheid veroordeeld. Op 4/12/2018 kregen u en uw broer in het vluchtelingenkamp problemen met enkele leden van een drugsbende van A. A. Zij wilden wraak nemen omdat A. A. door tussenkomst van uw broer H. was opgepakt. U en uw broer werden door een vijftal personen aangevallen. Uw broer raakte tijdens het incident gewond aan zijn hoofd. Toen jullie de hulp inriepen van de politie, werden jullie weggestuurd. Op 07/12/2018 werd u samen met uw broer overgeplaatst naar Thessaloniki, waar u werd gehuisvest in een woning van de Verenigde Naties in de wijk Asprovalta. In januari 2019 werden enkele leden van de bende van A. A. plots in een kamer in jullie woning in Asprovalta ondergebracht. Jullie werden opnieuw lastigvallen. Zo werd er tegen uw kamerdeur geschopt en ermee gedreigd u en uw broer te slaan en te zullen volgen. Hierop besloten u en uw broer bij een Jemenitisch vriend in te trekken, die verderop in de straat gehuisvest was. Af en toe keerden jullie nog terug naar jullie woning omdat jullie je opvangplaats niet wilden verliezen. Midden januari 2019 verbleef u drie dagen in Ioannina (Yannena) in een poging om u er te vestigen om er te gaan studeren aan de universiteit. Omdat uw dossier zich in Thessaloniki bevond, werd uw aanvraag geweigerd. Midden april 2019 ontving u in Thessaloniki uw Griekse verblijfskaart geldig voor drie jaar. Op 25/04/2019 verliet u samen met uw broer H. Griekenland in het bezit van uw Griekse verblijfskaart en uw Jemenitisch paspoort. U reisde via Italië, Oostenrijk en Duitsland naar België, waar u zich op 30/04/2019 aanmeldde bij de Belgische asielinstanties. Na aankomst in België vernietigde u uw Griekse verblijfskaart. Op 03/05/2019 diende u samen met uw broer A.-W. H. S. A. in België een verzoek om internationale bescherming in. U verliet Griekenland omwille van veiligheidsproblemen. U kaart het hardhandig optreden met de politie aan bij uw aankomst op het eiland Kos. Tevens haalt u aan in Kos en Thessaloniki problemen te hebben gekend met een drugsbende en zegt u voor deze problemen geen bescherming te hebben gekregen van de Griekse politie. Daarnaast kreeg u in Griekenland af te rekenen met racisme. Voorts haalt u de slechte levensomstandigheden in Griekenland aan. U geeft aan dat er geen huisvesting en geen opleidingen voorzien zijn en de medische verzorging in Griekenland gebrekkig is.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende stukken neer: uw Jemenitisch paspoort, een Usb-stick met beelden van de levensomstandigheden in het opvangkamp op Kos, enkele foto's van het kamp en medische attesten van uw knieproblemen opgesteld na onderzoek in België (scheur in meniscus).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek tot internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming kreeg in Griekenland (verklaringen DVZ, nr.22; CGVS, p.3; Eurodac Search Result). In oktober 2018 kreeg u verblijfsrecht in Griekenland in kader van uw verzoek om internationale bescherming en ontving u een verblijfskaart die drie jaar geldig is (verklaringen DVZ, nr. 10 ; CGVS, p.4).

Artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming geeft u vooreerst aan dat u veiligheidsproblemen kende in Griekenland en dat u hiervoor niet kon rekenen op bescherming van de Griekse politie.

Op vlak van veiligheid haalt u aan dat u hardhandig werd aangepakt door de politie bij aankomst op het eiland Kos. Bij aankomst op het strand, werd u door een agent op de grond geduwd en werd een stok in uw buik geduwd. Hierna werd u geboeid meegenomen naar het politiekantoor. In het politiekantoor werd u gefouilleerd. Na enkele uren mocht u beschikken. U geeft aan dat u zich vernederd voelde door het optreden van de politie (CGVS, p. 6-7). Bij bovenstaande dient te worden opgemerkt dat u naliet om klacht in te dienen bij de Griekse overheid of mensenrechtenorganisaties naar aanleiding van het optreden van de politie (CGVS, p.8). Bovendien zijn de gebeurtenissen zoals u ze beschrijft 'an sich' niet voldoende ernstig om te kunnen worden beschouwd als gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Temeer ook daar u tijdens uw verblijf in Griekenland geen andere problemen met de Griekse ordediensten heeft gekend (CGVS, p.8).

Voor wat betreft de door u aangehaalde problemen met drugsdealers, dient het volgende te worden opgemerkt. U kaart aan dat u op 4/12/2018 samen met uw broer door een vijftal personen werd aangevallen in het kamp op Kos, maar in tegenstelling tot uw broer H. niet gewond raakte. U voegt eraan toe dat jullie belagers handlangers waren van drugsdealer A. A. die eerder door de politie was opgepakt. In dit verband beweert u dat personen van dezelfde bende u en uw broer ook lastigvielen en bedreigden tijdens uw verblijf in de woning in Asprovaldo in Thessaloniki (CGVS, p.15). U verklaart geïmponeerd te zijn door leden van een drugsbende omdat ze u en uw broer verantwoordelijk achten voor de arrestatie en bestraffing van één van hun leden (CGVS, p.15).

In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat bovenvermelde elementen gemeenrechtelijke feiten betreffen en dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin kunnen de aangehaalde problemen met de drugsbende gekwalificeerd worden als zijnde een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo dient te worden vastgesteld dat u uitermate vaag blijft over de identiteit van uw belagers in Kos. Meer dan te zeggen dat het bandieten waren en één van A. B. handlangers Z. of Z. heette, wist u niet te vertellen (CGVS, p. 11). Alsook bleef u heel vaag toen u werd gevraagd naar informatie over de personen die u lastigvielen in Asprovalda (CGVS, p.15). U haalde enkel aan dat zij verschillende nationaliteiten (zoals Koerden, Syriërs en Albanen) hebben (CGVS, p. 11 en p.16). Dat u zich niet ernstig informeerde over de identiteit van de personen met wie u problemen kende en die vrees is opmerkelijk en zet de geloofwaardigheid van uw vrees op de helling. Voorts is het uitermate vreemd dat u na uw problemen in Asprovalda met drugsdealers verschillende maanden bij uw vriend Sultan in dezelfde straat bleef wonen en bovendien regelmatig naar de woning waar uw belagers verbleven terugkeerde (CGVS, p.14- p.16). Dit doet zeer ernstige twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees voor wraakacties van de bendeleden.

Voor wat betreft uw verklaring als zou de politie geen hulp hebben geboden, dient te worden toegevoegd dat het hier enkel blote beweringen betreft die u op geen enkel ogenblik kan staven. U maakte allerminst aannemelijk dat u voor uw problemen met drugsdealers niet zou kunnen rekenen op de hulp en bescherming van de Griekse autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat de politie op Kos na de klacht van één van jullie vrienden wel degelijk actie ondernam. De politie viel jullie caravan binnen, A. A. werd opgepakt en later tot een gevangenisstraf veroordeeld (CGVS, p. 10-11).

Verder geeft u aan dat u in Griekenland te maken kreeg met racisme (vragenlijst CGVS, CGVS, p.10). Hierop doorgevraagd haalt u twee voorbeelden aan. Ten eerste zegt u dat u op Kos niet welkom was in een restaurant (CGVS, p.10). Ten tweede haalt u dat u op Kos een keer niet mee mocht met de bus en de buschauffeur u een smeerlap noemde (CGVS, p.10). Bovenstaande feiten volstaan niet om aan te tonen dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade bestaat. Evenmin kan hieruit besloten worden dat u in Griekenland het slachtoffer zou zijn geworden van dermate verregaande discriminatie dat het niveau van vervolging volgens de Geneefse Conventie zou zijn bereikt. Uw verklaring als zou u geen klacht hebben ingediend omdat niemand luistert betreft opnieuw enkel een blote bewering die u niet kan staven (CGVS, p.10).

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u voorts de levensomstandigheden in Griekenland gelden.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat u in dit opzicht als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement geniet. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden. Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordien in de algemene economische situatie tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere

sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammad Hussein en anderen/Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Met betrekking tot de problemen die u aankaart op het vlak van huisvesting, opleiding en medische zorgen in Griekenland, dient het CGVS vooreerst op te merken dat dit louter problemen van socio-economische aard zijn (CGVS, p.3-6 en p.8-9 en p.13).

U verklaart dat u slechts tijdelijk in de woning in Asprovalda kon blijven wonen en na de winter op straat zou worden gezet (CGVS, p.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat u uiteindelijk in de woning kon blijven tot 1 mei 2019 (CGVS, p.6). Dient echter te worden vastgesteld dat u midden april 2019 uw Griekse verblijfskaart in Thessaloniki werd afgeleverd en ongeveer een week later, namelijk op 25/04/2019, definitief uit Griekenland bent vertrokken (CGVS, p.4). Uit bovenstaande kan allerm minst worden afgeleid dat u geprobeerd heeft om uw rechten als statushouder op vlak van huisvesting te laten gelden en a priori de intentie had om zich te vestigen in Griekenland om er een verder leven op te bouwen.

Voorts beweert u dat u in Griekenland geen opleidingen kon volgen (CGVS, p.8-9). U klopte aan bij verschillende organisaties om een taalopleiding te volgen, maar werd niet verder geholpen. Dit zijn louter blote beweringen die u niet kan staven. U haalt in dit verband aan dat u zich in januari 2019 in Ioannina probeerde te vestigen omdat u er aan de universiteit wilde studeren (CGVS, p.8). Uw aanvraag werd er geweigerd omdat uw dossier in Thessaloniki werd opgevolgd (CGVS, p.9). Nadat uw Griekse verblijfskaart in Thessaloniki werd afgeleverd, vertrok u een week later naar België. Rekening houdend met bovenvermelde is het dan ook niet redelijk te beweren dat u als statushouder geen toegang zou krijgen tot opleidingen in Griekenland.

Met betrekking tot uw verklaringen aangaande de gebrekkige medische zorgen in Griekenland, dient het volgende te worden opgemerkt. Het is algemeen geweten dat Griekenland een grote vluchtelingenstroom te verwerken krijgt. Toch blijkt uit uw verklaringen dat Griekenland in de mate van het mogelijke tegemoet komt aan de noden van verzoekers om internationale bescherming en personen die internationale bescherming verkregen, getuige hiervan uw verklaringen dat u toegang had tot medische zorgen in Griekenland. In Asprovalda kwetste u uw knie tijdens het voetballen (CGVS, p.13). Er kwam een ambulance naar uw woning die u naar het ziekenhuis bracht (CGVS, p.13). U werd door een arts onderzocht en er werd een echo gemaakt van uw knie waarna een scheur in de meniscus werd vastgesteld (CGVS, p.13). Het feit dat er in Griekenland geen operatie aan uw knie werd uitgevoerd en zelf moest instaan voor de kosten, kan de Griekse overheid bezwaarlijk verweten worden. Geenszins blijkt uit uw verklaringen dat u medische zorgen ontzegd werden door de Griekse gezondheidsdiensten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden opgemerkt dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in tijd en hernieuwbaar. Dit is echter niet het geval voor de toegekende internationale

beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatieverrichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig is, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De door u neergelegde documenten tenslotte zijn niet in staat om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Uw Jemenitisch paspoort toont uw identiteit en nationaliteit aan, welke hier niet ter discussie staan. De door u neergelegde medische rapporten tonen aan dat u na uw aankomst in België uw knie liet onderzoeken en er een scheur in uw meniscus werd vastgesteld, wat hier evenmin ter discussie staat.

De door u neergelegde USB-stick met videofragmenten en foto's over de slechte hygiënische omstandigheden in het vluchtelingkamp op Kos en beelden over opstootjes tussen enkele bewoners uit het kamp, kunnen tot slot geen ander licht werpen op bovenstaande beoordeling.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat ook het verzoek om internationale bescherming van uw broer A.-W. H. S. A. (O.V.... CG ...) op 20/11/2011 door het CGVS niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6 §3 eerste lid, 3° van de wet van 15/12/1980 (internationale bescherming in een ander EU Lidstaat in casu Griekenland).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Jemen.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

"Schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna : het Handvest) en met artikels 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna : de Procedurerichtlijn).

Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4,48/7 en 57/6 § 3,3° van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling;

Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht, principes van machtsoverschrijding ;

Schending van artikel 3 van de Conventie van de Mens getekend te Rome op 04.11.1950; (EVRM)

Schending van artikel 4 Van de Charte ;"

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij kent de juridische en feitelijke grondslag, vermeld in de bestreden beslissing, die concreet ingaat op de elementen, door de verzoekende partij kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Zij maakt verder niet

duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen opdat niet voldaan zou zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in dit geval de beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Bijgevolg onderzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt.

2.3.1. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling, die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

Volgens het “Eurodac Search Result” (van 30 april 2019), de door de verwerende partij bijgebrachte verklarende nota over de interpretatie van het “Eurodac Search Result”-document en de verklaringen van de verzoekende partij (notities van het persoonlijk onderhoud van 16 december 2019 van de verzoekende partij, p. 3 - 4) blijkt dat aan de verzoekende partij reeds internationale bescherming werd verleend in een andere lidstaat van de Europese Unie, *in casu* Griekenland.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat “*de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie*”. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de herschikte Procedurerichtlijn), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

De verzoekende partij voert de schending van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet aan.

Artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

(Oud) Artikel 48/5, §4, van de Vreemdelingenwet werd thans, wat betreft de lidstaten van de Europese Unie, ondergebracht in artikel 57/6, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018): “De

Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie". Dit artikel vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, 2, a), van de herschikte Procedurerichtlijn. In de parlementaire voorbereidingen inzake artikel 57/6, §3 wordt toegelicht: "De Commissaris-generaal is verplicht alle verzoeken op de inhoud te beoordelen. Hij dient met name een onderzoek te voeren of de verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig richtlijn 2011/95/EU, behalve in een aantal gevallen die expliciet voorzien zijn in richtlijn 2013/32/EU. Wanneer er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat een derde land voldoende bescherming verleent of kan verlenen, en de verzoekende partij opnieuw tot dat land zal worden toegelaten, is de Commissaris-generaal niet verplicht na te gaan of de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, zijn land van gewoonlijk verblijf, gezien hij immers reeds in een ander land reële bescherming geniet of bescherming kan genieten in een ander land waarmee hij een band heeft. In deze dient de Commissaris-generaal enkel na te gaan of de verzoeker om internationale bescherming zich nog steeds kan beroepen op de reële bescherming in het derde land of dat een derde land, waarmee hij een band heeft, als veilig derde land kan worden beschouwd voor de verzoeker.(...) De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming." (Parl. St. Kamer 2016 - 2017, DOC 54, nr. 2548/001, p. 105-107).

Overigens: ook in het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, wordt in overweging 101 geconcludeerd dat artikel 33, tweede lid, onder a), van de herschikte Procedurerichtlijn toestaat dat een lidstaat een asielaanvraag niet-ontvankelijk verklaart om de reden dat de betrokken asielzoeker al in een andere lidstaat internationale bescherming heeft gekregen, op voorwaarde dat de verwachte leefomstandigheden van die asielzoeker in die andere lidstaat geen ernstig risico op schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) opleveren. Artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft gelijklopende bepalingen. Beide artikelen verbieden onmenselijke of vernederende behandelingen van personen.

Zoals uit de verdere bespreking van de grieven blijkt, heeft de commissaris-generaal op correcte wijze vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonbaar niet te kunnen rekenen op de Griekse bescherming van de rechten die voortvloeien uit de toegekende internationale bescherming.

De verzoekende partij toont derhalve de schending van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet niet aan.

2.3.2. De verzoekende partij weerlegt niet dat de bestreden beslissing op deze juridische grondslag moest genomen worden. Zij stelt dat het dossier oppervlakkig is onderzocht en niet onderzocht werd of zij de internationale bescherming nog steeds heeft in Griekenland en de internationale bescherming niet werd stopgezet.

De Raad verwijst opnieuw naar het "*Eurodac Search Result*" in het administratief dossier. Immers, sinds 20 juli 2015 markeren de verschillende lidstaten personen met internationale bescherming met een "*M*" in het Eurodac-systeem (administratief dossier, nota Eurodac-hit "*M*"). In dit geval blijkt dat door de vermelding van de "*M*" onder "*Mark status*" de verzoekende partij internationale bescherming verkreeg. De verzoekende partij verklaart zelf dat zij een tijdelijke bescherming kreeg van drie jaar en dat zij een verblijfskaart ontving eind april 2019 (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, p. 8), volgens haar zeggen de subsidiaire beschermingsstatus. De grief van de verzoekende partij gaat in tegen haar verklaring en is ongegrond. De volgende motieven in de bestreden beslissing worden niet weerlegd door de verzoekende partij:

"Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de

*verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).”*De verzoekende partij toont dergelijke omstandigheden niet aan.

2.3.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid alle nuttige elementen bij te brengen, haar motieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de door haar gekozen taal machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. De internationale bescherming die de verzoekende partij kreeg in Griekenland, werd onderzocht. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de verzoekende partij de Griekse verblijfskaart heeft verscheurd (p. 4), wat wijst op een gebrekkige medewerking in hoofde van de verzoekende partij.

De verzoekende partij gaat in op de volgens haar slechte leefomstandigheden in Griekenland, waaronder de werkloosheidsgraad, ook voor de Grieken, de hoge graad van aanwezige asielzoekers en mensen die de internationale bescherming hebben verkregen en de materiële omstandigheden in Griekenland en de Griekse eilanden, met inbegrip van bedreigingen en racisme, werkloosheid, gebrekkige toegang tot gezondheidszorg, onderwijs, onderdak en voedsel. Zij had ook niet de mogelijkheid om Grieks te leren of universitaire studies aan te vatten. De verzoekende partij houdt een voornamelijk theoretisch betoog over de leefomstandigheden van de Grieken en de vluchtelingen en asielzoekers in het algemeen. Over haar concrete, persoonlijke omstandigheden stelt de verzoekende partij onder meer:

“(…)

Dat het CGVS echter hierbij de eerste reden van het vertrek van de verzoekende partij totaal negeert, nl het feit dat de de verzoeken partij haar broer H. niet tijdig behandeld kon worden en dat zij daardoor ernstig ziek geraakte.

Dat zij daarnaast ook ernstige veiligheidsproblemen heeft gekend in link met de drugsbende geleid door A. A. , nadat deze opgepakt werd op initiatief van beide broers.

Dat het CGVS opmerkelijk in casu van de verzoekende partij de problematiek met de drugsbende probeert te negeren en als ongeloofwaardig acht, daar waar dezelfde problematiek uiteengezet door de broer H., niet ongeloofwaardig bevonden werd...

Dat het CGVS in geval van de broer enkel aanhaalde dat de Griekse autoriteiten hun bescherming bleven bieden.

Dat men niet inziet waarom de verzoekende partij verder naar de bende diende te informeren, daar waar zij door de bende was aangevallen en befregd geweest...

Dat men niet inziet welke bijkomende informatie de verzoekende partij beter had kunnen beschermen...

Dat de motivatie van het CGVS niet kan worden weerhouden.

De verzoekende partij verder wenst te benadrukken dat zij echt gemotiveerd was om een leven op te bouwen in Griekenland

De verzoekende partij was reeds opgetogen in de mentaliteit dat men zich moet aanpassen, naargelang de omstandigheden. Zij had dit ook als vreemdeling in Saudi Arabie moeten ervaren.

(…)”

En:

“(…)”

Dat het relaas van de verzoekende partij aan het licht van deze informatie volkomen geloofwaardig voorkomt.

zij was het voorwerp van uitzonderlijk geweld en harde aanpak vanwege de Griekse autoriteiten bij haar aankomst, hetgeen traumatiserend was en haar vertrouwen teniet heeft gemaakt in de Griekse rechtvaardigheid

zij heeft de kampen gekend en hun onleefbare omstandigheden

Zij is geconfronteerd geweest met drugsbenden die aldaar de baas speelden zonder daadwerkelijke poging van de autoriteiten om controle en orde in te voeren (...)

*Dat de verzoekende partij echter niet "enkel" om de materiële toestand en omstandigheden van opvang klaagt doch vernederende en onmenselijke levensvoorwaarden aanklaagt: in Griekenland kreeg zij geen kans om noemenswaardige levensvoorwaarden te krijgen waarmee zij redelijk kon verwachten dat na enkele moeilijke jaren zij gewoon zou kunnen leven in een niet - mensenonterende context ; De verzoekende partij laat hierbij opmerken dat zij zich in Saoedi Arabië ook had moeten aanpassen en dat aldaar vreemdelingen ook reeds het voorwerp maken van discriminatie en racisme. Zij heeft dat noodgedwongen degelijk kunnen verdragen.:
(...)"*

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal over de eerste reden van vertrek, met name de toegang tot de Griekse gezondheidszorg:

"(...)

Met betrekking tot uw verklaringen aangaande de gebrekkige medische zorgen in Griekenland, dient het volgende te worden opgemerkt. Het is algemeen geweten dat Griekenland een grote vluchtelingenstroom te verwerken krijgt. Toch blijkt uit uw verklaringen dat Griekenland in de mate van het mogelijke tegemoet komt aan de noden van verzoekers om internationale bescherming en personen die internationale bescherming verkregen, getuige hiervan uw verklaringen dat u toegang had tot medische zorgen in Griekenland. In Asprovalda kwetste u uw knie tijdens het voetballen (CGVS, p.13). Er kwam een ambulance naar uw woning die u naar het ziekenhuis bracht (CGVS, p.13). U werd door een arts onderzocht en er werd een echo gemaakt van uw knie waarna een scheur in de meniscus werd vastgesteld (CGVS, p.13). Het feit dat er in Griekenland geen operatie aan uw knie werd uitgevoerd en zelf moest instaan voor de kosten, kan de Griekse overheid bezwaarlijk verweten worden. Geenszins blijkt uit uw verklaringen dat u medische zorgen ontzegd werden door de Griekse gezondheidsdiensten."

Nazicht van de notities van het persoonlijk onderhoud (p. 13) leert dat de verzoekende partij verklaarde dat haar kruisband was gescheurd tijdens een voetbalmatch, zij naar een ziekenhuis ging, waar gezegd werd dat zij diende geopereerd te worden aan kruisbanden, en dat de organisatie bij wie de verzoekende partij om hulp ging vragen voor de toelating van de operatie, het IOM, nog geen toelating had verkregen. Zij legde geen documenten neer over haar vraag tot operatie alhoewel dit via mail gebeurde door het IOM.

Verder beklagt de verzoekende partij zich over het feit dat in Griekenland enkel een echo was genomen. De verzoekende partij weerlegt de vaststellingen in de bestreden beslissing niet. Uit haar verklaring blijkt wel degelijk dat zij toegang had tot de Griekse gezondheidszorg, terwijl anderzijds, na de voorgehouden aanval van een drugsbende, zijzelf zei geen dokter te bezoeken omdat het niet zo erg was (p. 11 notities van het persoonlijk onderhoud). Ook haar broer had slechts een hoofdletsel maar had geen medische verzorging nodig (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). De bewering in het middel dat de verzoekende partij uit Griekenland moest vertrekken omwille van medische problemen van haar broer, vindt geen steun in het administratief dossier. Bijgevolg weerlegt de verzoekende partij de conclusie van de verwerende partij, hierboven weergegeven, niet.

Over de aangehaalde veiligheidsproblemen en de bescherming van de Griekse autoriteiten stelt de bestreden beslissing het volgende:

"(...)

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming geeft u vooreerst aan dat u veiligheidsproblemen kende in Griekenland en dat u hiervoor niet kon rekenen op bescherming van de Griekse politie.

Op vlak van veiligheid haalt u aan dat u hardhandig werd aangepakt door de politie bij aankomst op het eiland Kos. Bij aankomst op het strand, werd u door een agent op de grond geduwd en werd een stok in uw buik geduwd. Hierna werd u geboeid meegenomen naar het politiekantoor. In het politiekantoor werd u gefouilleerd. Na enkele uren mocht u beschikken. U geeft aan dat u zich vernederd voelde door het

optreden van de politie (CGVS, p. 6-7). Bij bovenstaande dient te worden opgemerkt dat u naliert om klacht in te dienen bij de Griekse overheid of mensenrechtenorganisaties naar aanleiding van het optreden van de politie (CGVS, p.8). Bovendien zijn de gebeurtenissen zoals u ze beschrijft ‘an sich’ niet voldoende ernstig om te kunnen worden beschouwd als gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Temeer ook daar u tijdens uw verblijf in Griekenland geen andere problemen met de Griekse ordediensten heeft gekend (CGVS, p.8).

Voor wat betreft de door u aangehaalde problemen met drugsdealers, dient het volgende te worden opgemerkt. U kaart aan dat u op 4/12/2018 samen met uw broer door een vijftal personen werd aangevallen in het kamp op Kos, maar in tegenstelling tot uw broer H. niet gewond raakte. U voegt eraan toe dat jullie belagers handlangers waren van drugsdealer A. A. die eerder door de politie was opgepakt. In dit verband beweert u dat personen van dezelfde bende u en uw broer ook lastigvielen en bedreigden tijdens uw verblijf in de woning in Asprovaldo in Thessaloniki (CGVS, p.15). U verklaart geïmponeerd te zijn door leden van een drugsbende omdat ze u en uw broer verantwoordelijk achten voor de arrestatie en bestraffing van één van hun leden (CGVS, p.15). (...)

Wat het gebrek aan bescherming van de Griekse autoriteiten betreft, merkt de Raad op dat het handboeien van de verzoekende partij en de administratieve vasthouding gedurende enkele uren en de voorgehouden slagen door de politie geschiedde ter gelegenheid van het illegaal binnenkomen van de verzoekende partij in Griekenland (notities van het persoonlijk onderhoud, p.6 - 7) en merkt de commissaris-generaal correct op dat de verzoekende partij nooit een klacht indiende bij de Griekse autoriteiten of mensenrechtenorganisaties (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Buiten dat ene incident heeft de verzoekende partij nooit andere problemen gekend met de Griekse politie of justitie (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). De commissaris-generaal kon kennelijk redelijk stellen dat deze feiten niet voldoende ernstig waren om te kunnen afleiden dat aan de verzoekende partij ernstige schade werd berokkend, temeer na het indienen van een verzoek om internationale bescherming de verzoekende partij nooit nog een probleem met deze autoriteiten kende.

Met betrekking tot de problemen met een drugsbende specificeert de commissaris-generaal:

(...)

Evenmin kunnen de aangehaalde problemen met de drugsbende gekwalificeerd worden als zijnde een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo dient te worden vastgesteld dat u uitermate vaag blijft over de identiteit van uw belagers in Kos. Meer dan te zeggen dat het bandieten waren en één van Abu Bakers handlangers Zizo of Ziza heette, wist u niet te vertellen (CGVS, p. 11). Alsook bleef u heel vaag toen u werd gevraagd naar informatie over de personen die u lastigvielen in Asprovalda (CGVS, p.15). U haalde enkel aan dat zij verschillende nationaliteiten (zoals Koerden, Syriërs en Albanese) hebben (CGVS, p. 11 en p.16). Dat u zich niet ernstig informeerde over de identiteit van de personen met wie u problemen kende en die vreest is opmerkelijk en zet de geloofwaardigheid van uw vrees op de helling. Voorts is het uitermate vreemd dat u na uw problemen in Asprovalda met drugsdealers verschillende maanden bij uw vriend Sultan in dezelfde st en kraat bleef wonen en bovendien regelmatig naar de woning waar uw belagers verbleven terugkeerde (CGVS, p.14- p.16). Dit doet zeer ernstige twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees voor wraakacties van de bendeleden.

Voor wat betreft uw verklaring als zou de politie geen hulp hebben geboden, dient te worden toegevoegd dat het hier enkel blote beweringen betreft die u op geen enkel ogenblik kan staven. U maakte allerm minst aannemelijk dat u voor uw problemen met drugsdealers niet zou kunnen rekenen op de hulp en bescherming van de Griekse autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat de politie op Kos na de klacht van één van jullie vrienden wel degelijk actie ondernam. De politie viel jullie caravan binnen, A. A. werd opgepakt en later tot een gevangenisstraf veroordeeld (CGVS, p. 10-11). (...)

De Raad herneemt deze motieven, die correct zijn in hun feitenvoorstelling, steun vinden in het administratief dossier (zoals weergegeven in de bestreden beslissing) en niet kennelijk onredelijk zijn. De verzoekende partij weerlegt deze motieven niet door haar standpunt te herhalen. De verzoekende partij heeft geen letsels eraan overgehouden en achtte het niet nodig een dokter te bezoeken omdat het niet “zo erg” was. De geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partij kan ernstig betwijfeld worden omdat de beweerde belagers, net voor het vertrek van de verzoekende partij uit Griekenland, bij

haar werden overgeplaatst in het TESS-centrum, de verzoekende partij toch verkoos te verblijven bij een vriend in dezelfde wijk, maar desalniettemin twee of drie keer per week naar haar toegewezen woonst terugkeerde, woonst goed gekend door de bendeleden die al tegen de deur van die woonst stampen (notities van het persoonlijk onderhoud, p.14 – 15 – 16). Gedurende de maanden januari 2019 en april 2019 ondernam de verzoekende partij geen ernstige poging om zich elders te vestigen. Haar verklaringen over haar belagers zijn bijzonder vaag. Het is logisch te verwachten dat de verzoekende partij op zijn minst zou informeren wie haar belagers zijn, wat zij naliet te doen.

Verder haalt de verzoekende partij racisme als probleem aan.

De commissaris-generaal antwoordt hierop als volgt:

(...)

Verder geeft u aan dat u in Griekenland te maken kreeg met racisme (vragenlijst CGVS, CGVS, p.10). Hierop doorgevraagd haalt u twee voorbeelden aan. Ten eerste zegt u dat u op Kos niet welkom was in een restaurant (CGVS, p.10). Ten tweede haalt u dat u op Kos een keer niet mee mocht met de bus en de buschauffeur u een smeerlap noemde (CGVS, p.10). Bovenstaande feiten volstaan niet om aan te tonen dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade bestaat. Evenmin kan hieruit besloten worden dat u in Griekenland het slachtoffer zou zijn geworden van dermate verregaande discriminatie dat het niveau van vervolging volgens de Geneefse Conventie zou zijn bereikt. Uw verklaring als zou u geen klacht hebben ingediend omdat niemand luistert betreft opnieuw enkel een blote bewering die u niet kan staven (CGVS, p.10).

(...)

De Raad stemt in met het motief dat dergelijke feiten (correct weergegeven) niet volstaan om een risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Over de leefomstandigheden in Griekenland antwoordt de commissaris-generaal correct:

(...)

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u voorts de levensomstandigheden in Griekenland gelden.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat u in dit opzicht als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement geniet. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden. Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordien in de algemene economische situatie tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammad Hussein en anderen/Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

(...)

U verklaart dat u slechts tijdelijk in de woning in Asprovalda kon blijven wonen en na de winter op straat zou worden gezet (CGVS, p.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat u uiteindelijk in de woning kon blijven tot 1 mei 2019 (CGVS, p.6). Dient echter te worden vastgesteld dat u midden april 2019 uw Griekse verblijfskaart in Thessaloniki werd afgeleverd en ongeveer een week later, namelijk op 25/04/2019, definitief uit Griekenland bent vertrokken (CGVS, p.4). Uit bovenstaande kan allerm minst worden afgeleid dat u geprobeerd heeft om uw rechten als statushouder op vlak van huisvesting te laten gelden en a priori de intentie had om zich te vestigen in Griekenland om er een verder leven op te bouwen.

*Voorts beweert u dat u in Griekenland geen opleidingen kon volgen (CGVS, p.8-9). U klopte aan bij verschillende organisaties om een taalopleiding te volgen, maar werd niet verder geholpen. Dit zijn louter blote beweringen die u niet kan staven. U haalt in dit verband aan dat u zich in januari 2019 in Ioannina probeerde te vestigen omdat u er aan de universiteit wilde studeren (CGVS, p.8). Uw aanvraag werd er geweigerd omdat uw dossier in Thessaloniki werd opgevolgd (CGVS, p.9). Nadat uw Griekse verblijfskaart in Thessaloniki werd afgeleverd, vertrok u een week later naar België. Rekening houdend met bovenvermelde is het dan ook niet redelijk te beweren dat u als statushouder geen toegang zou krijgen tot opleidingen in Griekenland.
(...)"*

De Raad meent dat inderdaad niet blijkt dat de verzoekende partij een ernstige poging ondernam om haar leven te heropbouwen na de toekenning van de verblijfskaart. De verzoekende partij heeft *quasi* onmiddellijk Griekenland verlaten na deze toekenning. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden zelfs geprobeerd te hebben haar leven op te bouwen na de toekenning door een andere woonst te zoeken, toegang tot onderwijs, enz. te betrachten. Het gegeven dat zij voordien in Saoedi Arabië verbleef, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Al de hierboven geciteerde motieven zijn correct en vinden steun in het administratief dossier.

Bijgevolg kan de Raad zich vinden in de motieven van de bestreden beslissing en herneemt zij deze. Temeer de Raad zwaar tilt aan het gegeven dat de verzoekende partij Griekenland verliet amper een week na het verkrijgen van de verblijfstitel. De verzoekende partij heeft geen ernstige poging ondernomen om haar leven te heropbouwen en in die optiek is haar vrees op het lijden van ernstige schade voorbarig.

2.3.4. Ter ondersteuning van haar relaas citeert de verzoekende partij uit een rapport van de rapporteur 'De Sutter' van de Raad van Europa, daterend van 4 maart 2019, en verwijst zij naar rechtspraak van het Hof van Justitie.

De Raad wijst erop dat, in navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, het aan de verzoekende partij toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat verleend werd, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kan de verzoekende partij slechts door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van de verzoekende partij naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en haar in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengt waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

Het Hof benadrukt in de punten 89 en 90 van het arrest dat deze tekortkomingen alleen onder artikel 4 van het Handvest - dat gelijkstaat aan artikel 3 van het EVRM - vallen, als ze een "*bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid*" bereiken. Of dat zo is, hangt af van alle omstandigheden van het geval.

De drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van de betrokken lidstaat ertoe leidt dat iemand die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn eigen wil en keuzes om, terechtkomt in een "*toestand van zeer verregaande materiële deprivatie*", waardoor hij niet kan voorzien in zijn belangrijkste basisbehoeften, zoals wonen, eten en zich wassen, en waardoor zijn lichamelijke of geestelijke gezondheid zou worden geschaad of zijn leefomstandigheden mensonwaardig zouden worden.

Uit de punten 91 en 92 van het arrest blijkt dat grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de leefomstandigheden op zichzelf onvoldoende zijn om de drempel te halen. Ook schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (of artikel 3 van het EVRM), vindt het Hof niet zo erg dat een lidstaat de asielaanvraag van een statushouder uit de lidstaat waar die schendingen plaatsvinden, ontvankelijk moet verklaren. De commissaris-generaal merkt dit terecht op in de bestreden beslissing.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Dit geldt voor alle citaten betreffende de informatie over Griekenland en de Griekse eilanden waarvan de verzoekende partij gebruik maakt in haar verzoekschrift.

In voorliggend geval blijkt, na een individueel, persoonlijk en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat de verzoekende partij niet aantoont dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, ontoereikend zou zijn, noch dat de verzoekende partij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. De verzoekende partij toont niet aan dat zij daadwerkelijk getracht heeft haar leven in Griekenland op te bouwen nadat zij de internationale bescherming verkreeg. Zij verliet onmiddellijk Griekenland nadat zij haar verblijfsdocument had.

Uit de hierboven weergegeven citaten van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal dit op pertinente en correcte wijze heeft aangeduid. Verder blijkt uit de lezing van het rapport dat dit zich concentreert op de vluchtelingen op de Griekse eilanden, alhoewel er een band bestaat voor wat de situatie op het vasteland betreft (punt C.1.4.). Personen die van een internationale bescherming genieten, verblijven in open kampen en kunnen deze verlaten indien zij dan wensen (zie punt 3.26 van dit rapport).

Verzoekende partij herhaalt in het verzoekschrift haar verklaringen met betrekking tot de levensomstandigheden in Griekenland en verwijst naar landeninformatie met betrekking tot de toegang voor huisvesting, de arbeidsmarkt, integratie, onderwijs, sociale voorzieningen en gezondheidszorg en de frequentie van haatmisdrijven en racisme tegen in Griekenland erkende vluchtelingen.

Bovendien wordt opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit moet daarentegen concreet worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van

bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij internationale bescherming verkreeg in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan de verzoeker gebruik kan maken.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij haar leven in Griekenland niet kan heropbouwen, herhaalt de Raad dat zij niet aantoonde enige poging te hebben ondernomen vermits zij kort na de toekenning van het verzoek tot internationale bescherming Griekenland verliet. Er blijkt ook niet concreet dat de verzoekende partij zelf inspanningen heeft gedaan en dat zij geheel verstoken bleef van de nodige medische hulp en de bescherming van de politie. Na de toekenning van de internationale bescherming kon zij kiezen waar zij zou verblijven. Deze poging werd niet op ernstige wijze verricht. Zij toont ook niet aan ernstige inspanningen te hebben geleverd om bijvoorbeeld in haar onderhoud te voorzien door doorgedreven pogingen te ondernemen om werk en (andere) huisvesting te zoeken.

Een hoge werkloosheidsgraad in Griekenland op zich maakt van de situatie van de verzoekende partij in Griekenland nog geen hoge drempel van zwaarwichtigheid uit in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, zoals hoger omschreven. Evenmin volstaat de bewering dat zij als een dier werd behandeld en er in Griekenland een totaal gebrek aan integratie bestaat.

Er blijken geen grote systematische problemen of tekortkomingen, die op de individuele persoon van de verzoekende partij zijn gericht, ook niet ten aanzien van de Griekse autoriteiten.

De stelling dat verzoekende partij, in geval van terugkeer naar Griekenland, zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat zij *in concreto* aantoonde dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest, die gelijklopende bepalingen zijn, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt.

De Raad meent dat de motieven van de bestreden beslissing afdoende zijn en niet stereotiep.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen bijzondere kwetsbaarheid aannemelijk maakt. Zij toont niet aan dat zij getracht heeft om haar leven te heropbouwen na de toekenning van de internationale bescherming. Een situatie van zware materiële deprivatie in de zin van het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, wordt door verzoekende partij niet aangetoond.

2.3.5. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest kan niet worden vastgesteld.

2.3.6. Met betrekking tot artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 13 van het EVRM, laat de Raad gelden dat voormeld artikel 13, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). De verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

Artikel 47 van het Handvest voorziet in een recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht. Deze bepaling heeft betrekking op het rechtsmiddel waarover de verzoeker beschikt om zich tegen een ten aanzien van haar genomen beslissing in rechte te voorzien. Deze bepaling heeft geen enkel uitstaans met de verplichtingen van de commissaris-generaal, het bestuur, wanneer deze een administratieve beslissing neemt, doch enkel met de aard van het beroep dat de verzoeker tegen een dergelijke beslissing kan instellen. De verzoekende partij geeft enkel aan dat de beroepstermijn slechts tien dagen bedraagt, wat volgens haar te kort is. De Raad ziet niet in, in dit geval, welk belang de verzoekende partij heeft bij deze grief. Er blijkt dat zij tijdig en door middel van een uitvoerig verzoekschrift beroep heeft aangetekend tegen de bestreden beslissing.

De verzoekende partij voert in dit kader de schending aan van artikel 39 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de (oude) Procedurerichtlijn) en in

het kopje van haar middel ook van artikel 23 van deze richtlijn. Door de herschikte Procedurerichtlijn werd de (oude) Procedurerichtlijn herschikt.

Artikel 53 van de herschikte Procedurerichtlijn voorziet:

“Intrekking

Richtlijn 2005/85/EG wordt met ingang van 21 juli 2015 ingetrokken voor de door deze richtlijn gebonden lidstaten, onverminderd de verplichtingen van de lidstaten met betrekking tot de in bijlage II, deel B, genoemde termijnen voor omzetting in intern recht.

Verwijzingen naar de ingetrokken richtlijn gelden als verwijzingen naar de onderhavige richtlijn en worden gelezen volgens de concordantietabel in bijlage III.”

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen, ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Kwalificatierichtlijn moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de herschikte Procedurerichtlijn. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek dat voortvloeit uit artikel 46, § 3, van de herschikte Procedurerichtlijn.

Artikel 39 van de (oude) Procedurerichtlijn voorziet in een recht op daadwerkelijk rechtsmiddel, waaronder het beroep tegen een beslissing om een asielverzoek als niet-ontvankelijk te beschouwen (zie artikel 39, 1, a), i). Deze bepalingen werden herschikt onder, onder meer, artikel 46 van de herschikte Procedurerichtlijn.

De verzoekende partij laat na in het middel voldoende duidelijk en concreet uiteen te zetten op welke wijze zij artikel 23 van de (oude) Procedurerichtlijn, thans vervat in artikel 31 van de herschikte Procedurerichtlijn, geschonden acht. In toepassing van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.*” Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). De verzoekende partij zet niet uiteen hoe zij artikel 23 van de (oude) Procedurerichtlijn geschonden acht. Deze grief is onontvankelijk.

De verzoekende partij geeft tal van theoretische beschouwingen over een “*daadwerkelijk beroep*”, maar toont geenszins aan dat het recht hierop geschonden is. Zij maakt niet aannemelijk dat een “*aandachtige, volledige en strikte controle*” niet geschiedt tijdens haar beroep, en niet zou geschied zijn door de commissaris-generaal. Ten overvloede: het Grondwettelijk Hof merkte al in haar arrest 81/2008 op dat artikel 39 van de (oude) Procedurerichtlijn niet in meer jurisdictionele waarborgen voorziet dan die waarin paragraaf 1 van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet voorziet (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008 van 27 mei 2008, overweging B.20.4., BS 2 juli 2008).

Er wordt nogmaals opgemerkt dat in dit geval de beroepstermijn is nageleefd zodat de verzoekende partij haar belang bij de grief, dat de beroepstermijn tekort is, niet aantoot. Verder voorziet artikel 33 van de herschikte Procedurerichtlijn in de mogelijkheid om verzoeken niet-ontvankelijk te verklaren als “*a) een andere lidstaat internationale bescherming heeft toegekend;*” wat het geval is. In de mate dat de verzoekende partij met de inhoud van deze bepalingen niet akkoord kan gaan, levert zij wetskritiek. De verzoekende partij stelt onjuist dat het huidig beroep berust op een criterium, niet toegestaan door de (oude) Procedurerichtlijn. Bij de grief dat de beroepstermijn slechts 10 dagen bedraagt, toont de verzoekende partij geen belang aan.

Evenmin is de verwijzing naar de arresten van het EHRM en van de Raad in dit geval dienstig. In het Belgische rechtssysteem wordt er geen precedentswaarde toegekend en de verzoekende partij toont niet aan dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar artikel 13 van het EVRM, naar artikel 47 van het Handvest, naar artikel 39 van de (oude) Procedurerichtlijn, naar rechtspraak van het Hof van Justitie (waaronder het arrest C-69/10 van 28 juli 2011) en het EVRM, en aanvoert dat ze niet over een daadwerkelijk

beroep beschikt, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aantoonbaar op welke andere wijze voormelde artikelen zouden geschonden zijn, nu haar de mogelijkheid geboden werd de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad (eigen onderlijning). De Raad benadrukt dat de verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen, voorzien in artikel 47 van het Handvest en artikel 13 van het EVRM. De verzoekende partij heeft hiervan gebruik gemaakt; haar beroep was toegankelijk en beschikbaar. Het beroep heeft een schorsende werking gehad. De bewering als zou zij geen daadwerkelijk rechtsmiddel hebben, kan dan ook niet langer worden volgehouden.

Hoger werd al aangetoond dat de commissaris-generaal de grief in verband met artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht, alsmede is nagegaan of er redenen zijn tot toekenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus ten overstaan van de grieven die betrekking hebben op Griekenland en de situatie aldaar.

2.3.7. Wat betreft de voorgehouden schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, wijst de Raad er vooreerst op dat het Grondwettelijk Hof exclusief bevoegd is om te oordelen of wetskrachtige normen in overeenstemming zijn met de Grondwet. Derhalve stelt de Raad vast dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om uitspraak te doen over een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

2.3.8. Verder laat de verzoekende partij na uiteen te zetten wat zij bedoelt met de schending van artikel 4 van de "Charte". Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep bevatten. Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De verzoekende partij vermeldt niet welk "Charte" zij bedoelt, dus is dit onderdeel onontvankelijk.

In de mate dat verzoekende partij hiermee artikel 4 van het Handvest bedoelt, stemt dit inhoudelijk overeen met artikel 3 van het EVRM, en volstaat het te verwijzen naar de eerdere uiteenzetting.

2.3.9. Tot slot kan niet worden ingezien op welke wijze de commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissing schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding. Immers, van machtsoverschrijding is slechts sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.4. De verzoekende partij legt ter terechtzitting, met uitzondering van een bijkomende nota (zie *infra*), geen stukken neer en toont niet aan dat de voorgelegde stukken aan de commissaris-generaal van die aard zijn dat zij de eerdere overwegingen in dit arrest kunnen wijzigen. Evenmin betwist of weerlegt de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing dat stelt:

"(...)

De door u neergelegde documenten tenslotte zijn niet in staat om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Uw Jemenitisch paspoort toont uw identiteit en nationaliteit aan, welke hier niet ter discussie staan. De door u neergelegde medische rapporten tonen aan dat u na uw aankomst in België uw knie liet onderzoeken en er een scheur in uw meniscus werd vastgesteld, wat hier evenmin ter discussie staat.

De door u neergelegde USB-stick met videofragmenten en foto's over de slechte hygiënische omstandigheden in het vluchtelingkamp op Kos en beelden over opstootjes tussen enkele bewoners uit het kamp, kunnen tot slot geen ander licht werpen op bovenstaande beoordeling.

"(...)"

Wel wordt ter terechtzitting een "bijkomende nota" neergelegd waarbij de verzoekende partij wijst op de bestaande Coronacrisis en de gevolgen ervan in Griekenland, waaronder dalende inkomsten door dalend toerisme. De verzoekende partij wijst erop dat de materiële steun aan erkende vluchtelingen wordt stopgezet na zes maanden en zij geen mogelijkheid zal hebben om te kunnen werken en dat het gezondheidssysteem aan armen geen toegang geeft. Zij verwijst naar diverse persartikels, die zij deels citeert. De Raad wijst er echter op dat de verzoekende partij het merendeel van haar beweringen in dit verband slechts onderbouwt door te verwijzen naar mediaberichten en krantenartikelen. Mediaberichten

(waaronder krantenartikelen) zijn echter geen internationale gezaghebbende rapporten, doch enkel persoonlijke weergaves door journalisten van interviews, verklaringen en situaties. De informatie die blijkt uit deze mediaberichten kan in principe dan ook geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen. Dit klemt nog meer nu uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij weinig inspanningen leverde om werk te zoeken of een woning te behouden, hetzij de Griekse taal te leren. De bewering dat de verzoekende partij geen opleidingen kon volgen, is ongeloofwaardig.

2.5. De Raad besluit dat de verzoekende partij, in de mate dat de onderdelen ontvankelijk zijn, de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het EVRM, met artikel 47 van het Handvest en met de artikelen 23 en 39 van de Procedurerichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 48/4, 48/7 en 57/6 § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht en principes van machtsoverschrijding, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van de “*Charte*” niet aannemelijk maakt. Er zijn bijgevolg geen gegronde middelen aangevoerd.

2.6. De verzoekende partij vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN